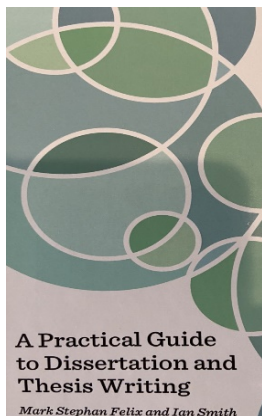

บทปริทัศน์หนังสือ (Book Review)

A Practical Guide to Dissertation and Thesis Writing

จำเนียร จวงตระกูล¹

ชื่อหนังสือ: A Practical Guide to Dissertation and Thesis Writing

ชื่อผู้เขียน: Mark Stephan Felix and Ian Smith

สำนักพิมพ์: Cambridge Scholars Publishing

สถานที่พิมพ์: Newcastle upon Tyne, UK

ครั้งที่พิมพ์: 1

ปีที่พิมพ์: 2019

ความยาว: 201 หน้า

การอ้างอิงหนังสือ: Felix, M. S., and Smith, I. (2019). A Practical Guide to Dissertation and Thesis Writing. Newcastle upon Tyne, UK: Cambridge Scholars Publishing. pp. 201. (Hardcover).

บทวิจารณ์:

1. ลักษณะของหนังสือ:

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือวิชาการเต็มรูปแบบ สามารถใช้เป็นแบบอย่างและอ้างอิงได้ในการทำวิทยานิพนธ์ และวิทยานิพนธ์ รวมทั้งการวิจัย เหมาะอย่างยิ่งสำหรับนิสิต นักศึกษาทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก เป็นหนังสือที่เขียนขึ้นจากประสบการณ์ผู้เขียนทั้งสองท่านในการทำวิจัย และการเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และวิทยานิพนธ์ รวมทั้งการเป็นกรรมการและประธานกรรมการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์และวิทยานิพนธ์ และเป็นกรรมการและประธานสอบปกป้องวิทยานิพนธ์และวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษามาเป็นเวลายาวนาน จากการปฏิบัติหน้าที่ในสถานะต่างๆ ดังกล่าวทำให้ผู้เขียนได้มีโอกาสพบจุดบกพร่องต่างๆ ในการดำเนินการวิจัยจำนวนมาก ผู้เขียนจึงได้ใช้จุดบกพร่องต่าง ๆ ที่ได้พบมาเป็นฐานประกอบกับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมและนำเสนอออกมาเป็นหนังสือเพื่อช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าว ที่ได้พบมาจากประสบการณ์ได้อย่างเหมาะสม รูปเล่มมีความสวยงาม ขนาดกะทัดรัด เนื้อหาสารพในแต่บทมีความกระชับมาก ทำให้เป็นหนังสือที่ชวนให้อ่านอีกเล่มหนึ่ง

2. สาระสำคัญของหนังสือ:

หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาทั้งสิ้นรวม 12 บท มีการนำเสนอแบบเป็นขั้นเป็นตอนของการวิจัยตามสภาพของความเป็นจริงตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการในการดำเนินการวิจัย โดยเริ่มต้นจาก บทที่หนึ่ง ว่าด้วยการเริ่มต้นการทำวิจัย การกำหนดหัวข้อเรื่องการวิจัย ปัญหาที่จะทำวิจัย การให้คำจำกัดความของวิทยานิพนธ์และวิทยานิพนธ์ และข้อเสนอแนะในการเริ่มต้นที่ดี ประเด็นสำคัญอย่างยิ่งอีก

¹ ศาสตราจารย์ ดร. จำเนียร จวงตระกูล สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะบริหารธุรกิจนานาชาติ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสต์ ประเทศเกาหลีใต้ Email: professordrjj@gmail.com

ประเด็นหนึ่งที่นำเสนอในบทนี้ คือ กระบวนการในการกำหนดปัญหาการวิจัยและความสำคัญของปัญหาที่จะทำการวิจัย สำหรับบทที่สอง เป็นการนำเสนอประเด็นสำคัญสำหรับนักวิจัยใหม่ คือ นิสิตนักศึกษา คือ การกำหนดหัวข้อเรื่องที่จะทำวิจัยหรือวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์โดยมีการนำเสนอตัวอย่างประกอบด้วย บทที่สาม เป็นบทที่ว่าด้วย เรื่องการอ่านซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการเริ่มต้นการทำวิจัยอีกส่วนหนึ่งซึ่งส่วนใหญ่แล้วนักวิจัยใหม่มักจะขาดความตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านและวิธีการอ่านเพื่อทำการวิจัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านเป็นฐานสำคัญของการทบทวนวรรณกรรมเพื่อทำการวิจัย ส่วนนี้มักไม่ปรากฏในหนังสือเล่มอื่นที่เป็นหนังสือประเภทเดียวกันนี้ ส่วนบทที่สี่ เป็นการนำเสนอวิธีการเขียนบทนำของการวิจัย บทนี้เป็นบทสำคัญเพราะเป็นบทที่แสดงให้เห็นถึงปัญหาที่จะนำมาทำการวิจัยและความสำคัญของปัญหาซึ่งจะต้องมีความสำคัญมากพอที่จะได้รับอนุมัติให้นำมาทำการวิจัยได้ บทที่ห้า เป็นการนำเสนอวิธีการเขียนการทบทวนวรรณกรรมที่โดยทั่วไปแล้วมักจะปฏิบัติไม่ถูกต้องทั้งรูปแบบและเนื้อหา ในการเขียนการทบทวนวรรณกรรมนั้น นักวิจัยจำนวนมากที่ใช้วิธีการตัดแปะโดยมิได้มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์รวมทั้งการวิจารณ์และชี้ให้เห็นช่องว่างของวรรณกรรมที่เชื่อมโยงกับงานวิจัยที่กำลังจะทำนี้ว่างานวิจัยนี้จะมีส่วนเติมเต็มความรู้ที่ยังขาดอยู่ได้อย่างไร เป็นต้น ซึ่งหนังสือเล่มนี้ได้แนะนำวิธีการในการเขียนอย่างถูกต้อง ส่วนบทที่หก เป็นการนำเสนอวิธีการเขียนระเบียบวิธีการวิจัยซึ่งมีทั้งแบบเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพ และแบบผสม อีกทั้งยังได้ให้แนวทางในการออกแบบการวิจัยไว้ด้วย บทที่เจ็ด เป็นบทที่ว่าด้วยวิธีการนำเสนอและการปกป้องข้อเสนอโครงการวิจัย เป็นการแนะนำวิธีการเตรียมตัวเตรียมใจ (Mental preparation) ให้พร้อมต่อการนำเสนอ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วมักจะปรากฏในหนังสือเล่มอื่นที่เป็นหนังสือประเภทเดียวกันนี้ บทที่แปด เป็นการนำเสนอวิธีการออกสู่ภาคสนามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยโดยได้ให้ข้อเสนอแนะในเรื่องของ Logistics และเรื่องเครื่องมือหรืออุปกรณ์ (Equipment) ต่างๆ ที่จำเป็นให้ด้วย บทที่เก้า เป็นบทที่ว่าด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยซึ่งได้นำเสนอไว้ทั้งการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ส่วนบทที่สิบ เป็นบทที่ว่าด้วยการเขียนและนำเสนอการอภิปรายผลการวิจัยโดยได้นำเสนอประเด็นสำคัญหลายส่วนโดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่อธิบายเรื่องผลที่ได้จากการวิจัย (Implications) ซึ่งมีทั้งด้านทฤษฎี ด้านนโยบาย และด้านการปฏิบัติ ซึ่งมักจะขาดหายไปจากหนังสือเล่มอื่นๆ ประเภทเดียวกันนี้ รวมทั้งดุษฎีนิพนธ์และวิทยานิพนธ์ บทที่สิบเอ็ด เป็นการนำเสนอการเขียนบทสรุปของการวิจัยแม้จะเป็นบทที่สั้นแต่ก็ได้ให้ประเด็นและแนวทางในการเขียนบทนี้ไว้อย่างชัดเจน และในท้ายที่สุดบทที่สิบสอง เป็นการเขียนบทคัดย่องานวิจัยอันเป็นส่วนสุดท้ายของการดำเนินการวิจัย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมากเพราะเป็นการสรุปสาระสำคัญของการวิจัยทั้งโครงการ และส่วนใหญ่จะไม่ปรากฏในหนังสือเล่มอื่นๆ อีกเช่นกัน จากสาระสำคัญที่ได้แนะนำมานี้จะเห็นได้ว่า เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้เป็นการนำเสนอแนวทางในการดำเนินการวิจัยอย่างครบวงจร

3. จุดเด่นของหนังสือ:

จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้มีหลายประการ ซึ่งขอแนะนำโดยสรุปจำนวน เก้า ประการดังต่อไปนี้

ประการแรก เป็นหนังสือที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์ในรูปแบบที่ใช้เป็นต้นแบบหรือตัวอย่างของการเขียนหนังสือ และการวิจัย รวมทั้งการทำดุษฎีนิพนธ์ และวิทยานิพนธ์ได้เป็นอย่างดี

ประการที่สอง เนื้อหาสาระมีความครบถ้วนตามชื่อเรื่องของหนังสือกล่าว คือ แนวทางปฏิบัติในการเขียนดัชนีพนธ์และวิทยานิพนธ์ หนังสือเล่มนี้ได้นำเสนอไว้อย่างครบถ้วนตั้งแต่ต้นจนจบครบวงจร

ประการที่สาม ลักษณะการเขียนชวนให้อ่านมากเนื่องจากในการนำเสนอมีความเป็นมิตรกับผู้อ่านมาก ใช้ภาษาที่เข้าใจได้ง่ายแม้จะมีความเป็นวิชาการก็ตาม ในเนื้อหาของบางบทมีการนำเสนอโดยใช้กรณีศึกษาจากประสบการณ์จริงของผู้เขียน ทำให้ผู้อ่านได้เกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้น และมองเห็นภาพตามที่คุณเขียนได้เสนออย่างชัดเจน เช่น วิธีการเลือกหัวข้อเรื่องที่จะทำการวิจัย ในบทที่ 2 หน้า 24 - 26 เป็นต้น

ประการที่สี่ มีแบบฝึกหัดพร้อมกับแบบประเมินตนเองท้ายบททุกบท แบบฝึกหัดเหล่านี้มีการจัดเรียงลำดับเป็นขั้นเป็นตอนไว้ดีมากซึ่งถ้าหากผู้อ่านได้ลงมือทำตามแล้วเชื่อได้ว่าจะสามารถดำเนินการทำดัชนีพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ของตนได้เป็นอย่างดี ในหลายส่วนเป็นการปิดจุดอ่อนสำคัญของนักศึกษาที่ทำดัชนีพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ เช่น ในเรื่องการเขียนการทบทวนวรรณกรรม หนังสือเล่มนี้มีแนวทาง และตัวอย่างพร้อมแบบฝึกหัดให้ด้วยซึ่งเป็นประโยชน์มาก

ประการที่ห้า มีลักษณะเป็นคู่มือปฏิบัติในการลงมือทำจริงโดยมีตัวอย่างประกอบด้วยในประเด็นสำคัญที่ต่อเนื่องในการดำเนินการ ในบางส่วนมีคำแนะนำสำคัญ หรือ Tips ให้ด้วย เช่น ในบทที่ 4 หน้า 56 เป็นต้น

ประการที่หก ผู้เขียนได้ให้ความสำคัญด้านการคำนึงถึงประเด็นการเลือกปฏิบัติทางเพศ อันเป็นประเด็นจริยธรรมหรือจรรยาบรรณวิชาชีพนักวิจัยที่สำคัญเรื่องหนึ่ง เช่น ใช้คำว่า “she” และ “he” หรือ “her” และ “his” ตลอดอันสามารถถือเป็นแบบอย่างได้ดี

ประการที่เจ็ด หนังสือเล่มนี้ไม่เพียงแต่เป็นคู่มือหรือแนวทางการเขียนดัชนีพนธ์หรือวิทยานิพนธ์เท่านั้นแต่เป็นตำราการวิจัยอย่างดียิ่งอีกด้วย เพราะในแต่ละบทจะมีการนำเสนอประเด็นสำคัญในการดำเนินการวิจัย เช่น ในการเขียนการทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 5 ได้นำเสนอวิธีการเขียนและแนะนำวิธีการเขียนที่ถูกต้องให้ด้วย เช่น การคิดแบบเป็นผู้สอบสวน (Thinking like an investigator) ในหน้าที่ 76 เป็นต้น

ประการที่แปด มีการกล่าวถึงเรื่องความเป็นต้นฉบับ หรือ Originality ที่ถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมากในการทำดัชนีพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ซึ่งส่วนใหญ่มักจะไม่ได้ให้ความใส่ใจและโดยทั่วไปแล้วมักจะปรากฏอยู่ในดัชนีพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ ที่ต้องเน้นการสร้างความรู้ใหม่หรือเพิ่มความรู้ที่เป็นสากลอันเป็นประเด็นสำคัญของข้อกำหนดหนึ่งของดัชนีพนธ์ (Universal Body of Knowledge) ซึ่งมีทั้งด้านปฏิบัติ และด้านทฤษฎี (practical and theoretical contributions) โดยได้ชี้ให้เห็นตั้งแต่ต้นดังที่ปรากฏในบทที่ 1 หน้า 3

ประการที่เก้า มีการกล่าวถึงผลกระทบของดัชนีพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ (implications) ทั้งด้านทฤษฎี (Theoretical Implications) ด้านนโยบาย (Policy Implications) และ ด้านปฏิบัติ (Practical Implications) ดังปรากฏในบทที่ 10 หน้า 163 - 164 และบทที่ 11 หน้า 180 ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้กล่าวถึงในหนังสืออื่น ๆ หรือดัชนีพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ โดยทั่วไปนอกเหนือจากข้อเสนอในการวิจัยในอนาคต

4. จุดที่ควรเพิ่มเติมในหนังสือ:

หนังสือเล่มนี้แม้จะมีประเด็นที่เป็นจุดเด่นหลายประการดังกล่าวข้างต้น แต่ก็มีบางส่วนที่เห็นว่าถ้าจะได้เพิ่มเติมเข้าไปในเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้มีความสมบูรณ์และเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านมากขึ้นดังต่อไปนี้ คือ

ประการแรก เนื่องจากแนวโน้มในปัจจุบันนักวิจัยและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการวิจัยให้ความสนใจใช้รูปแบบการวิจัยแบบผสม (Mixed Methods Research) เป็นอันมาก ถ้าหากจะได้เพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยแบบผสมแบบต่างๆ ให้มากขึ้นพร้อมทั้งชี้ให้เห็นจุดแข็งและจุดอ่อน พร้อมทั้งข้อแตกต่างของการวิจัยแบบผสมจากการวิจัยรูปแบบอื่นๆ ด้วย ก็จะทำให้หนังสือเล่มนี้สามารถตอบสนองความต้องการของนิสิตนักศึกษาและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการวิจัยได้มากขึ้น

ประการที่สอง เนื่องจากในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงต่างๆ เป็นไปอย่างรวดเร็วมากและมีลักษณะที่เป็นการเปลี่ยนแปลงแบบล้างผลาญ (Disruption) ทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องทำการวิจัยในด้านต่างๆ ที่มีความแปลกใหม่แตกต่างไปจากความต้องการที่ผ่านมา ถ้าหากผู้เขียนจะได้นำเสนอสาระเกี่ยวกับแนวโน้มของการวิจัยในอนาคตทั้งในด้านระเบียบวิธีการวิจัยแบบต่าง ๆ และประเด็นการวิจัยจะมีทิศทางไปในทิศทางใดที่จะสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การบริหาร และเทคโนโลยีแบบล้างผลาญ การเปลี่ยนแปลงของลักษณะประชากร และอื่น ๆ ก็จะช่วยให้อ่านได้นำไปพิจารณาในการเตรียมการทำดัชนีหรือวิทยานิพนธ์ของตนต่อไปด้วยก็จะทำให้หนังสือเล่มนี้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

5. บทสรุป

หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนักวิจัยใหม่หรือนักวิจัยฝึกหัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสิต นักศึกษา ทุกระดับที่ต้องเรียนวิชาวิจัย รวมทั้งนักวิชาการที่เริ่มทำงานใหม่โดยสามารถใช้หนังสือเล่มนี้เป็นคู่มือในการศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติได้ อีกทั้งครูบาอาจารย์ที่สอนวิชาวิจัยก็สามารถใช้เป็นหนังสือประกอบการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดีเพราะผู้เขียนทั้งสองท่านเขียนขึ้นจากประสบการณ์ของตนที่ได้พบปัญหาต่าง ๆ ทางด้านการวิจัยมาด้วยตนเองในการทำหน้าที่ในสถานะต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ในทัศนะของผู้วิจารณ์เห็นว่าผู้ที่ได้รับประโยชน์สูงสุดจากหนังสือเล่มนี้ คือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโท หรือนักศึกษาในสถาบันต่างๆ ที่ต้องทำงานวิจัย หรือการศึกษาค้นคว้าอิสระ (Individual Study) นำเสนอก่อนสำเร็จการศึกษา เช่น สถาบันพระปกเกล้า เป็นต้น แม้ว่าในระดับปริญญาโทนั้นจะมีข้อกำหนดให้นิสิตนักศึกษาสามารถเลือกได้จากแผนการเรียนการสอนแบบใดแบบหนึ่งจากสองแบบ คือ แผน ก ที่บังคับว่านิสิตนักศึกษาจะต้องทำวิทยานิพนธ์ กับ แผน ข ที่ไม่บังคับให้นิสิตนักศึกษาต้องทำวิทยานิพนธ์แต่นิสิตนักศึกษาตามแผน ข ก็ยังต้องทำงานวิจัยในรูปแบบของการศึกษาค้นคว้าอิสระ หรือสารนิพนธ์ นำเสนอและสอบปกป้องผ่านจึงจะสำเร็จการศึกษาได้ หนังสือเล่มนี้จะเป็นคู่มือในการปฏิบัติและการดำเนินการวิจัยของนิสิตนักศึกษาเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี ส่วนในระดับปริญญาเอกนั้นเป็นข้อบังคับตายตัวว่านิสิตนักศึกษาทุกคนจะต้องทำดัชนีวิทยานิพนธ์เพราะวัตถุประสงค์หลักของการศึกษาในระดับปริญญาเอกนั้น คือ การสร้างนักวิจัยหรือนักวิชาชีพระดับสูงจึงจำเป็นต้องทำดัชนีวิทยานิพนธ์ คือ การดำเนินการวิจัยอย่างเต็มรูปแบบตั้งแต่ต้นจนจบครบถ้วนสมบูรณ์ตามข้อกำหนดทุกประการซึ่งรวมทั้งข้อกำหนดว่าด้วยการตีพิมพ์ผลงานวิจัยบางส่วนหรือทั้งฉบับของดัชนีวิทยานิพนธ์เพื่อเป็นการเผยแพร่อันเป็นข้อบังคับก่อนที่จะจบเป็นดัชนีวิทยานิพนธ์ที่ออกมารับใช้สังคมและประเทศชาติต่อไปได้ การศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ผ่านมานิสิตนักศึกษาจำนวนมากจะประสบปัญหาอย่างมากในการทำวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหลักสูตรที่เน้น

การเรียนการสอนรายวิชาเป็นหลักแต่มีการเรียนการสอนวิชาวิจัยเพียงสามหน่วยกิตซึ่งไม่เกิน 48 ชั่วโมง แต่ต้องมาทำวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์แล้วเขียนรายงานวิจัยมีความยาวประมาณ 300 ถึง 500 หน้า กระดาษ โดยเป็นการวิจัยในสาขาวิชาที่ศึกษาอย่างเต็มรูปแบบและสมบูรณ์แบบเพื่อเป็นแบบอย่าง และเป็นแนวทางที่จะนำเอาความรู้และประสบการณ์จากการศึกษานี้ไปใช้ในการทำหน้าหน้าที่ดุษฎีบัณฑิตของตนต่อไป แม้ว่าในแต่ละปีจะมีผู้สมัครเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาเอกเป็นจำนวนมาก เช่น เฉพาะที่ Cornell University ในปี 2019 มีนักศึกษาปริญญาเอกรับเข้าใหม่ถึง 5,058 คน (Graduate School, Cornell University, 2020) แต่อย่างไรก็ตามในการศึกษาระดับปริญญาเอกนั้นโดยทั่วไปแล้วอัตราการสำเร็จการศึกษานั้นอยู่ในอัตราที่ไม่สูงนัก จากข้อมูลของ Council of Graduate School อัตราการสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ที่ ประมาณร้อยละ 56.6 (Sowell, Zhang, Redd, & King, 2008, cited in Council of Graduate School, 2020) โดยมีอัตราที่แตกต่างกันไปในแต่ละสาขา เช่น ร้อยละ 49.3 ในสาขามนุษยศาสตร์ ร้อยละ 54.7 ในสาขาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์กายภาพ (mathematics and physical sciences) ร้อยละ 55.9 ในสาขาสังคมศาสตร์ (social sciences) ร้อยละ 62.9 ในสาขาชีวิตศาสตร์ (life sciences) และร้อยละ 63.6 ในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ (engineering) (Council of Graduate School, 2020) ส่วนระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาจะอยู่ที่ประมาณ 5.8 - 7.1 ปี (Kowarski, 2019) นักศึกษาระดับปริญญาเอกบางคนใช้เวลาในการศึกษาอย่างยาวนานเป็น 10 ปี หรือมากกว่าแต่ก็ไม่สามารถสำเร็จการศึกษาได้เพราะทำดุษฎีนิพนธ์ไม่สำเร็จ กลุ่มคนเหล่านี้จะเป็นกลุ่มคนที่ได้ชื่อว่า กลุ่ม “ABD” ย่อมาจาก “All but Dissertation” (Mujtaba, Scharff, Cavico, Mujtaba, 2014; Locke, & Boyle, 2016). ซึ่งมีเป็นจำนวนมากทั้งในสังคมไทยและในต่างประเทศ ในต่างประเทศจึงถือกันว่าการเรียนปริญญาเอกไม่สำเร็จไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดแต่อย่างใด หากแต่การเรียนจบปริญญาเอกต่างหากที่เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้น ดังนั้น หนังสือเล่มนี้หากนิสิตนักศึกษาปริญญาเอกได้ศึกษาและทำแบบฝึกหัดตามที่กำหนดไว้อย่างจริงจังและครบถ้วนก็จะเป็นส่วนสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งที่จะสามารถช่วยนิสิตนักศึกษาปริญญาเอกจำนวนมากที่กำลังเผชิญปัญหาและต่อสู้กับความท้าทายในชีวิตคือการทำดุษฎีนิพนธ์ของตนอยู่ในขณะนี้ให้สามารถทำดุษฎีนิพนธ์ของตนจนจบปริญญาเอกได้ตามความปรารถนา

เอกสารอ้างอิง

- Council of Graduate School. (2020). **The Crucial Issue of Doctoral Non-completion** retrieved from <https://cgsnet.org/cgs-occasional-paper-series/university-georgia/chapter-1>
- Graduate School, Cornell University. (2020). **Facts and Figures** retrieved from <https://gradschool.cornell.edu/about/program-metrics-assessments-and-outcomes/facts-figures/>
- Kowarski, I. (2019). **How Long Does It Takes to Get a Ph.D. Degree?** Retrieved from <https://www.usnews.com/education/best-graduate-schools/articles/2019-08-2/how-long-does-it-take-to-get-a-phd-degree-and-should-you-get-one>

- Locke, L. A., & Boyle, M. (2016). Avoiding the A.B.D. Abyss: A Grounded Theory Study of a Dissertation-Focused Course for Doctoral Students in an Educational Leadership Program. **The Qualitative Report**, 21(9), 1574 - 1593. Retrieved from <https://nsuworks.nova.edu/tqr/vol21/iss9/2> (accessed 16 May 2020).
- Mujtaba, B. G., Scharff, M. M., Cavico, F. J., Mujtaba, M. G. (2014). Challenges and Joys of Earning a Doctorate Degree: Overcoming the “ABD” Phenomenon. **Research in Higher Education Journal**, 9 - 26. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/228816901_Challenges_and_Joys_of_Earning_a_Doctorate_Degree_Overcoming_the_ABD_Phenomenon?enriched=rgrq-a8fdd78d4a8ed8ac416e523686df41b2-XXX&enrichSource=Y292ZXJQYWdlOzlyODgxNjkwMTtBUzoxNDI3MzEwMDMzMDU5ODRAMTQxMTA0MTEzMTc5Mg%3D%3D&el=1_x_2&_esc=publicationoverPdf